

РЕШЕНИЕ

№ 10763

гр. София, 18.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХІХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова

ЧЛЕНОВЕ: Геноева Йончева

Златил Чолаков

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1559** по описа за **2026** година докладвано от съдия Златил Чолаков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от Административно-процесуалния кодекс във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. Г. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], депозирана чрез адвокат С. Ц., САК против Решение № 83/2026 г. на Софийски районен съд (СРС), постановено по АНД № 15810 по описа на същия съд за 2025 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 25-4332-020248/15.08.2025 г. на Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" СДВР, с което на И. Г. С., на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание - глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се излагат аргументи за отмяна решението на районния съд поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Претендира се отмяната на съдебното решение на СРС, респективно отмяната на Наказателно постановление 25-4332-020248/15.08.2025 г. на Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" СДВР.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя не се явява, но в депозирана писмена молба поддържа подадената жалба.

Ответната страна – Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" СДВР, редовно призована, не изпраща представител, изпраща становище по същество, в което претендира да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Касационната жалба е подадена в предвидения за това преклузивен процесуален срок и при наличието на правен интерес. При това положение същата се явява ДОПУСТИМА.

Съгласно чл. 63 от ЗАНН решението на районния съд подлежи на обжалване пред административния съд на основанията предвидени в НПК по реда на глава XII от АПК. Съгласно чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, следи служебно.

Административен съд София - град, като прецени събраните доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

СРС е установил следната фактическа обстановка: На 28.07.2025 г., около 13:50 часа, в [населено място], на кръстовището образувано от [улица]и [улица], в близост, до което имало автобусна спирка, преди която имало пешеходна пътека, маркирана върху изкуствена неравност, с маркировка М 8.1, обозначена с пътен знак Д17, И. С. управлявала лек автомобил "Б." 120 с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост.

На това място, при приближаване на пешеходната пътека, обозначена с пътна маркировка и пътен знак, И. Г. С. не пропуснала преминаващата пешеходка от дясната ѝ страна. Поведението на водачката било възприето от свидетел мл. автоконтрольор Б., към отдел „Пътна полиция“ - СДВР, който го квалифицирал като нарушение на разпоредбата на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП. В присъствието на нарушителя съставил АУАН с № 4376261/28.07.2025 г. Същият е подписан без възражения. В указания законоустановен срок не е депозирано писмено възражение срещу акта по реда на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Последвало издаването на Наказателно постановление № 25-4332-020248/15.08.2025 г. на Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" СДВР, с което на И. Г. С., на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание - глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП.

Районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и ги е обсъдил в тяхната хронология и логическа последователност.

Районният съд е проявил процесуална активност в изискуемия обем, подробно и обстойно е обсъдил в мотивите си всички относими доказателства. Извършвайки тези действия, е приел, че административнонаказателната отговорност на касационната жалбоподателка е законосъобразно ангажирана, тъй като АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат необходимите реквизити, налице е съответствие между словесното описание на нарушението и посочените като нарушени разпоредба, не са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, извършването на нарушението е безспорно установено и правилно квалифицирано, а наложеното административно наказание е определено в предвидения фиксиран размер. Посочил е, че липсват основания за отмяна на процесния акт и не са налице условията за квалифициране на случая като маловажен такъв.

Касационният съд намира изводите на СРС за правилни и законосъобразни, поради следните съображения:

Съгласно чл. 119, ал. 1 от ЗДвП /в действащата редакция към момента на установяване на нарушението/, при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре.

Обективният състав на нарушението се изразява в бездействие – при налично задължение на водача на МПС да намали скоростта или спре, същият не сторва това, въпреки че на пешеходната пътека има преминаващ пешеходец. В случая, видно от установеното от районния съд от фактическа страна, касационният жалбоподател не е пропуснал стъпило на пешеходната пътека лице, с което е изпълнил състава на нарушението, доколкото не е осигурил предимство на същия.

Нарушението е коректно описано както в АУАН, така и в НП. Следва изрично да се изясни, че в правилата по ЗАНН и по ЗДвП липсва задължение актосъставителят да описва всички свидетели на ситуацията, респ. липсва задължение за описание на лицата, имащи качеството "пешеходци". Всички останали изискуеми по закона реквизити присъстват в АУАН, който е подписан без възражения от страна на И. С.. Следователно още на място тя се е съгласила с описаното в АУАН, а именно – че не е пропуснала преминаващата пешеходка.

Приложена е правилната санкционна норма – чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП, като размерът на наложената глоба от 100 лв. се явява абсолютно определен и не подлежи на коригиране.

С оглед изхода на спора, претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и съдът следва да я уважи в размер на 66,47 евро.

Воден от горното, Административен съд София-град, ХХІХ-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 83/2026 г. на Софийски районен съд (СРС), постановено по АНД № 15810 по описа на същия съд за 2025 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 25-4332-020248/15.08.2025 г. на Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" СДВР, с което на И. Г. С., на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание - глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА И. Г. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] да заплати на СДВР сумата от 66,47 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател:

Членове: